

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Štěpána Výborného a Jana Kratochvíla ve věci

žalobce: **J. Z.**
bytem Xxx, Xxx

proti
žalované: **Česká advokátní komora**
sídlem Národní třída 16, 110 00 Praha 1

v řízení o žalobě proti rozhodnutí České advokátní komory ze dne 9. 9. 2021, č. j. 10.01-000005/19-018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Základ sporu

1. Žalobce se žalobou podanou u zdejšího soudu domáhal zrušení rozhodnutí České advokátní komory ze dne 9. 9. 2021, č. j. 10.01-000005/19-018 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo rozhodnuto, že se žalobci neurčuje advokát k poskytnutí bezplatné právní služby podle § 18c zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o advokacii*“).
2. Žalovaná v rozhodnutí uvedla, že žalobce požádal dne 21. 12. 2018 o určení advokáta k zastoupení při podání ústavní stížnosti proti usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 10. 2018, č. j. 20 Cdo 3279/2018-720 a usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 1. 2018, č. j. 64 Co 420/2017-608. Rekapitulovala dále, že o žádosti žalobce bylo rozhodnuto již dvěma jejími nevyhovujícími rozhodnutími, a sice rozhodnutím ze dne 28. 1. 2019 č. j. 10.01-000005/19-002, jež bylo na základě

Shodu s prvopisem potvrzuje Světlana Thierlová.

žaloby žalobce zrušeno rozsudkem zdejšího soudu ze dne 29. 8. 2019 č. j. 8 A 26/2019-42, a rozhodnutím ze dne 28. 11. 2019 č. j. 10.01-000005/19-008, jež bylo na základě žaloby žalobce zrušeno rozsudkem zdejšího soudu ze dne 7. 12. 2020, č. j. 8 A 161/2019-60. Uvedla dále, že před vydáním napadeného rozhodnutí (tedy před třetím rozhodnutím v pořadí o žádosti žalobce ze dne 21. 12. 2018) vyzvala žalobce výzvou ze dne 8. 1. 2021 ke sdělení aktuálních informací a k vyjádření, zda na podané žádosti trvá. Žalobce na výzvu nereagoval.

3. Žalovaná v napadeném rozhodnutí odkázala na § 55a odst. 1 zákona o advokacii, podle kterého není povinna vyzývat žadatele k doplnění jeho podání o skutečnosti pro věc významné, resp. k doložení jeho skutkových tvrzení.
4. Po skutkové stránce žalovaná nejprve vymezila zjištění učiněná na základě žádosti žalobce o jeho příjmových a majetkových poměrech, a to k datu podání žádosti (tj. ke dni 21. 12. 2018, resp. za období předcházejících šesti měsíců). Podle žádosti byl k datu jejího podání vlastníkem rodinného domu na adrese Xxx, Xxx vč. pozemků (dále jen „nemovitostí“), dále vlastnil automobil zn. Citroën Berlingo, r. v. 2006 a přívěsný vozík Agados r. v. 2010 (dále jen „vozidlo“), dále uvedl, že má úspory na penzijním připojištění a cenné papíry – akcie z kupónové privatizace, konkrétní hodnotu ani výši úspor však nesdělil. Zůstatky na bankovních účtech uvedl v žádosti jako nulové. Z předloženého mzdového listu žalovaná zjistila, že jeho průměrný měsíční příjem činil v období druhé poloviny roku 2018 částku 13 833 Kč, z něž dále splácel měsíčně částku 1 586 Kč na dluh u společnosti Reiffeisenbank a.s. (v celkové výši 103 000 Kč) a dále hradil měsíční náklady spojené s bydlením ve výši 700 Kč na vodné a stočné, 2 300 Kč na úhradu plynu, 190 Kč na televizní a rozhlasové poplatky a 2 200 Kč jako zvýšené náklady na stravné při výkonu povolání. Celkem tak dle zjištění žalované zůstala žalobci měsíčně čistá částka 6 907 Kč. Dále žalovaná ze mzdového listu zjistila, že žalobci je měsíčně strhávána částka 2 000 Kč na penzijní připojištění (za rok 2018 tak ke dni podání žádosti uspořil na připojištění 22 000 Kč).
5. Žalovaná dále shrnula skutková zjištění učiněná v souběžně vedených řízeních o dalších žádostech žalobce o určení advokáta k poskytnutí bezplatné právní služby. Jednalo se o žádost ze dne 1. 4. 2020 (doručenu žalované dne 3. 4. 2020), jež je žalovanou vedena pod č. j. 10.01-000205/20-001 a žádost ze dne 28. 6. 2020 (doručenu žalované dne 1. 7. 2020) č. j. 10.01-000382/20-002 (dále jen „další žádosti“). V dalších žádostech, jež z hlediska posouzení poměrů žalobce pokrývají rozhodné období od září 2019 do května 2020 a navazují tedy na období po podání původní žádosti, žalobce uvedl o svých poměrech následující skutečnosti: shodně jako v původní žádosti zůstal vlastníkem nemovitostí a vozidla, uvedl však nově i další majetek, a sice úspory na běžném účtu, jež ke dni 1. 4. 2020 činily 3 500 Kč a ke dni 28. 6. 2020 již činily 25 000 Kč, dále rovněž specifikoval výši úspor na účtu penzijního připojištění, a to 100 000 Kč ke dni 1. 4. 2020 a 150 000 Kč ke dni 28. 6. 2020. Výdaje spojené s bydlením zůstaly nezměněny, dluhy již neuvedl žádné a dle zjištění žalované tak ke dni podání dalších žádostí dosahoval čistých měsíčních příjmů 24 776 Kč (resp. 30 000 Kč, když v žádosti ze dne 28. 6. 2020 neuvedl ani výdaje spojené s bydlením).
6. Žalovaná tak na základě provedených zjištění uzavřela, že žalobce není nemajetný, když vlastní movitý i nemovitý majetek, disponuje úsporami a zejména má našetřenu významnou částku na účtu penzijního připojištění. Tyto úspory může použít na financování služeb advokáta. Připomněla dále, že institut bezplatné právní pomoci slouží primárně pro sociálně slabé žadatele, kteří nemají jinou možnost, jak si opatřit pro ně jinak nedostupnou právní pomoc. Žalobce však v postavení takové osoby není. Uzavřela tedy, že žalobce není osobou, jejíž příjmové a majetkové poměry odůvodňují určení advokáta v souladu s § 18c odst. 1 zákona o advokacii a žádosti žalobce tedy nevyhověla.

II. Žaloba

Shodu s prvopisem potvrzuje Světlana Thierlová.

7. Žalobce se včas podanou žalobou ze dne 13. 10. 2021 domáhá zrušení napadeného rozhodnutí z důvodu nepřezkoumatelnosti a nesprávného právního posouzení věci.
8. Napadenému rozhodnutí předně vytyká, že z odůvodnění není vůbec zřejmé, o které jeho žádosti je v něm rozhodováno. To, že jde o žádost na určení advokáta ze dne 21. 12. 2018, jež je vedena pod sp. zn. 10.01-000005/19, lze dle názoru žalobce identifikovat „*pouze z indicií v popisu události*“. Má tedy za to, že rozhodnutí je z důvodu nesrozumitelnosti nepřezkoumatelné.
9. Žalobce dále namítá, že ani ve třetím rozhodnutí v pořadí nepřihlédla žalovaná ke všem tvrzeným skutečnostem a nadto nerespektovala ani závěry soudu vyslovené v rámci soudního přezkumu původních (zrušených) rozhodnutí. Z obsahu žaloby vyplývá, že žalobce napadá skutková zjištění žalované stran jeho čistých měsíčních příjmů, které mu zbývají po odečtení výdajů. Dle názoru žalobce se žalovaná nevypořádala s tím, že ve sledovaném období nedosahuje jeho čistý měsíční příjem částky trojnásobku stanoveného životního minima. Dále vytyká, že žalovaná opětovně nepřihlédla k jeho výdajům na úhradu životních nákladů a ke splátkám na exekuci a jeho situaci posoudila toliko formálně.
10. Ohradil se rovněž proti závěru žalované, že institut bezplatné právní služby je vyhrazen pouze pro sociálně slabé. Takový výklad § 18c zákona o advokacii považuje žalobce za svévolný, nemající oporu v právních předpisech, když dle jeho názoru jde především o naplnění práva na spravedlivý proces u účastníků, jejichž právo by bylo zmařeno „*pouze na základě okamžitého nedostatku hotových peněz*“. Vyslovil tak názor, že na tuto službu má nárok každý, kdo nedosáhne příjmů podle kritéria trojnásobku životního minima, a to bez ohledu na případný nemovitý majetek.
11. V závěru žalobce namítl, že žalovaná nemůže vycházet z podkladů předložených pro účely jiné žádosti žalobce, jež je vedena pod sp. zn. 10.01-000382/20, neboť žalobce v ní uplatňoval jiný nárok (uvádí výslovně „*placenou službu*“), z důvodu, „*že mu odepřeli poskytnutí právní pomoci minimálně dva členové Advokátní komory ČR*“. Namítá, že v tomto jiném, již pravomocně skončeném řízení své příjmy a výdaje nedokladoval a žalovaná z nich tedy nemůže vycházet.

III. Vyjádření žalovaného, replika žalobce

12. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě shrnula procesní vývoj věci a vymezila se proti argumentaci žalobce. Jako účelové odmítla tvrzení o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Dále provedla rozbor dotčených ustanovení zákona o advokacii a podmínek pro bezplatné určení advokáta podle jeho § 18c. Vysvětlila, že napadené rozhodnutí má oporu především v následné změně poměrů, k níž na straně žalobce došlo s ohledem na delší časový odstup po podání původní žádosti (21. 12. 2018). Vzhledem k procesní pasivitě žalobce po doručení výzvy ke sdělení aktuálních informací vycházela z podkladů posuzovaných v řízeních o dalších žádostech žalobce. Zdůraznila, že s ohledem na § 18c odst. 9 zákona o advokacii byl žalobce povinen oznámit změnu příjmových a majetkových poměrů a žalovaná musí již v rámci řízení k takové změně přihlédnout, a to i pokud ji zjistí z vlastní úřední činnosti. Setrvala na stanovisku, že žalobce není osobou nemajetnou, když z těchto novějších skutkových zjištění vyplynulo, že příjmová a majetková situace žalobce se dokonce zlepšila, a to zejména s ohledem na zvyšující se úspory na jeho účtech. Odmítla rovněž žalobcovu interpretaci § 18c zákona o advokacii a s odkazem na literaturu zopakovala, že přidělení advokáta k bezplatné právní službě je významným nástrojem tzv. „*práva chudých*“. Závěrem vyjádřila přesvědčení, že žalobce je schopen si pro účely zastoupení před Ústavním soudem zajistit advokáta sám z vlastních prostředků.
13. Žalobce ve své replice kromě jiného vysvětlil, proč nereagoval na zasloupanou výzvu ze dne 8. 1. 2021 ke sdělení aktuálních informací. Své důvody však vymezil pouze jako „*pragmatické*“. Dále se věnoval vysvětlení jednotlivých bodů, jimiž jej žalovaná vyzývala k doplnění žádosti, a de facto pouze rozporoval relevanci zjišťovaných skutečností. Vyjádřil přesvědčení, že žalovaná jen hledala záminku, jak zmařit jeho řízení před Ústavním soudem.

Shodu s prvopisem potvrzuje Světlana Thierlová.

IV. Posouzení žaloby soudem

14. Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání postupem podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť účastníci proti takovému postupu soudu nic nenamítali.
15. Soud posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 s. ř. s., a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
16. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí z hlediska nesrozumitelnosti, jak ji vymezil žalobce. Tato námitka není důvodná. Ze záhlaví napadeného rozhodnutí, jakož i z jeho odůvodnění jednoznačně vyplývá, že žalovaná rozhodovala ve věci žádosti žalobce datované dnem 21. 12. 2018, která je žalovanou vedena pod sp. zn. 10.01-00005/19. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná nejprve shrnula dosavadní procesní vývoj, dále věc skutkově vymezila, vymezila rámeček právní úpravy, jenž se na řešenou situaci vztahuje a dále příslušné normy na zjištěný skutkový stav aplikovala (k nepřezkoumatelnosti srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003 č. j. 7 A 547/2002-24: „*Soud zruší rozhodnutí pro nesrozumitelnost odůvodnění zejména tehdy, jestliže odůvodnění nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech, které pohnuly správní orgán k vydání rozhodnutí*“).
17. Z odůvodnění není pochyb, že zjišťované skutečnosti ohledně majetkových a příjmových poměrů se vztahují k rozhodování ve věci sp. zn. 10.01-00005/19. Ze samotné okolnosti, že v odůvodnění jsou zmíněny i spisové značky jiných řízení, která žalobce u žalované vedl, a data jiných žádostí, které žalobce u žalované podal, ještě nelze usuzovat, že by rozhodnutí z tohoto důvodu mělo být nepřezkoumatelné. Shrnuje-li žalovaná v posledním odstavci na str. 2 a v prvním odstavci na str. 3 zjištění učiněná v těchto jiných řízeních, odlišuje je dostatečně srozumitelně a způsobem nevyvolávajícím pochybnosti o tom, o jaké věci je v tomto řízení rozhodováno. Soud proto této námitce žalobce nepřisvědčil.
18. Pokud jde o namítané nesprávné posouzení skutkového stavu, tj. nepřihlídnutí k významným okolnostem na straně žalobce, i v tomto napadeném rozhodnutí ob stojí. Žalobce prvně namítá, že žalovaná nerespektovala závěry vyjádřené v předchozích zrušujících rozsudcích. To však není pravdou. V prvním řízení vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn. 8 A 26/2019 bylo rozhodnutí žalované zrušeno z důvodu nepřezkoumatelnosti ve smyslu nedostatečného odůvodnění. Soud žalované vytkl, že jako rozhodné kritérium pro stanovení hranice příjmů vzala trojnásobek životního minima. Přitom vyslovil závazný právní názor, že nelze směšovat právní úpravu stanovenou v § 18a, kde toto kritérium výslovně stanoveno je, a v § 18c zákona o advokacii, kde toto kritérium naopak výslovně stanoveno není a posuzují se obecněji vyjádřené „*příjmové a majetkové poměry, které to (rozuměj určení advokáta) odůvodňují*“. Soud vysvětlil, že jde o samostatné vedle sebe stojící právní normy, jež nejsou provázány a cílí každá na úpravu jiných institutů. Žalovaná v napadeném rozhodnutí kritérium trojnásobku životního minima jako rozhodné hranice opustila. V tomto ohledu je tedy její rozhodnutí s vysloveným právním názorem soudu plně souladné. Dovolávání se žalobcem toho, aby žalovaná přihlíдела k okolnosti, že jeho příjmy výše trojnásobku životního minima v rozhodném období nedosahovaly, není tedy na místě.
19. Napadené rozhodnutí se neodchýlilo ani od závěrů vyslovených soudem v druhém řízení vedeném pod sp. zn. 8 A 161/2019. V něm bylo rozhodnutí žalované (druhé v pořadí) zrušeno pro nezákonnost spočívající v přepjatém formalismu z hlediska posuzování údajů uvedených v žádosti. Soud (a v rozhodnutí o kasační stížnosti pod č. j. 10 As 2/2021-37 mu přisvědčil i Nejvyšší správní soud) nepovažoval tvrzení žalobce a jím předložené doklady za nedostatečné z hlediska posouzení poměrů žalovaného. Vyslovil se dále, že (toliko formální) podnikání žalobce je z hlediska příjmů irelevantní, pokud žádnou podnikatelskou činnost nevyvíjí a žádných příjmů nedosahuje a žalobce neuvedením této skutečnosti nic podstatného pro rozhodnutí nezamlčel. Ani v tomto ohledu žalovaná v nynějším napadeném rozhodnutí takto vyjasněné meze ve svých úvahách nepřekročila.

Shodu s prvopisem potvrzuje Světlana Thierlová.

Základem pro její nynější posouzení poměrů žalobce byly výlučně okolnosti uvedené v jeho původní žádosti a další zjištěné skutečnosti, jak bude uvedeno dále. Žalovaná již žádné rozpory v tvrzeních žalobce neshledala, pochybnosti o věrohodnosti nevyjádřila a z hlediska posouzení majetkových poměrů vycházela z příjmů žalobce po odečtení tvrzených a doložených nákladů spojených s bydlením a úhradou dluhů. Námitka žalobce, že žalovaná nerespektovala závazný právní názor soudu tak je nepřijatelná.

20. K námitce žalobce o nesprávné aplikaci § 18c zákona o advokacii a v důsledku toho o nezákonnosti napadeného rozhodnutí je třeba uvést následující.
21. Podle § 18 odst. 2 zákona o advokacii *„ten, kdo nesplňuje podmínky pro ustanovení advokáta soudem podle zvláštních právních předpisů a ani si nemůže zajistit poskytnutí právních služeb jinak (dále jen „žadatel“), má právo, aby mu Komora na základě jeho včasné žádosti určila advokáta k poskytnutí a) právní porady podle § 18a nebo b) právní služby podle § 18c.“*
22. Podle § 18c odst. 1 zákona o advokacii *„žadatel, jehož příjmové a majetkové poměry to odůvodňují, a který není ve věci, v níž žádá poskytnutí právní služby, zastoupen jiným advokátem nebo osobou podle § 2 odst. 2 písm. a), má právo, aby mu Komora určila advokáta k poskytnutí právní služby. V téže věci může být žadateli určen Komorou advokát pouze jednou; to neplatí, odmítne-li v této věci dříve určený advokát poskytnout právní služby z důvodů uvedených v § 19, nebo nastane-li situace uvedená v § 20 odst. 2.“*
23. Žalovaná tedy v projednávané věci posuzovala výlučně příjmové a majetkové poměry žalobce a to, zda odůvodňují určení advokáta v jeho konkrétní věci. Jak bylo uvedeno již výše v bodě 17. tohoto odůvodnění, zákon k tomu nestanovuje jednoznačně vymezená kritéria, nekvantifikuje je například určitou částkou příjmů nebo vzorcem pro výpočet (oproti úpravě v § 18a zákona o advokacii, která právě užívá jako vodítko trojnásobek životního minima). Jelikož jde tedy o právní normu s relativně neurčitě vymezenou hypotézou, je na žalované, aby v každém jednotlivém případě s důrazem na individuální okolnosti řešeného případu odůvodnila, jak poměry na straně žadatele zjistila, k čemu přihlédla a přezkoumatelným způsobem zhodnotila, zda potřeba bezplatného právního zastoupení, což je faktický důsledek určení advokáta, na straně žadatele je, nebo není. Žalobce správně uvádí, že cílem je ochrana procesních práv účastníků soudních řízení a zajištění přístupu k soudu. Mýlí se však, relativizuje-li, že právo na bezplatnou právní pomoc svědčí pouze sociálně slabým žadatelům. Jak správně podotýká žalovaná ve svém vyjádření, institut bezplatné právní pomoci je všeobecně chápán jako jeden z nástrojů tzv. práva chudých, obdobně jako osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce podle procesních předpisů. Jde o naprosto výjimečný nástroj, jehož nadužívání by jej výrazně znehodnotilo, a proto jeho aplikace není bezbřehá (viz např. rozsudek NSS ze dne 26. 10. 2011, čj. 7 As 101/2011-66, č. 2601/2012 Sb. NSS.).
24. Namítá-li žalobce, že na bezplatnou právní službu podle § 18c zákona o advokacii má nárok každý účastník, který „nemá dostatek hotových peněz“, pak není možné takový výklad přijmout. Soud chápe, že žalobce měl na mysli spíše než „hotové peníze“ (neboť to by bylo skutečně absurdní) likvidní prostředky, tedy volně dostupné prostředky deponované např. na účtu, které může kdykoliv vybrat a použít na úhradu právních služeb. Ani v tom však nemá úplně pravdu. Žalovaná totiž musí přihlédnout (podobně jako tak činí soudy při rozhodování o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce) k celkové majetkové situaci žadatele. K tomu, zda má nějaký potenciálně zpeněžitelný majetek, zda má pravidelné příjmy, z nichž může tvořit úspory, zda může finanční prostředky získat, např. zápůjčkou, zpeněžením, vytvořením rezerv apod. Je zřejmé, že i zde jsou stanoveny jisté limity a že není přípustné např. vyžadovat zpeněžení obydlí žadatele, či vozidla, jež potřebuje pro výkon povolání. To však žalovaná v napadeném rozhodnutí ani nepožadovala, ani na tom závěr o majetnosti žalobce nestavěla.
25. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaná dospěla k závěru, že žalobce není nemajetný, neboť *„vlastní movitý i nemovitý majetek, disponuje úsporami, ale zejména peněžními prostředky na penzijním připojištění, které nepochybně může použít pro financování služeb advokáta“*. Jakkoli je toto odůvodnění poměrně kusé, navazuje na úplně zjištěný a přehledně vyjádřený skutkový stav, pročez

Shodu s prvopisem potvrzuje Světlana Thierlová.

soud dospěl k závěru, že v tomto ohledu je možné jej považovat za dostatečné. Jestliže žalobce byl schopen pravidelně určitou částku ukládat, svědčí to o tom, že disponoval finančními prostředky v rozsahu, který by mu měl umožnit v době vydání napadeného rozhodnutí i obstarání si právní pomoci z řad advokátů.

26. Z odůvodnění je zřejmé, což následně žalovaná potvrdila i ve vyjádření k žalobě, že byl posuzován nejen skutkový stav v rozhodném období předcházejícím podání žádosti (tedy druhá polovina roku 2018), ale že žalovaná z důvodu dlouhé časové prodlevy zohlednila též vývoj skutkového stavu do poloviny roku 2020.
27. Podle § 50 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) „*podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zjevná návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé.*“
28. Využila-li tedy žalovaná na podkladě § 55a odst. 1 zákona o advokacii a § 50 odst. 1 správního řádu skutečnosti jí známé z vlastní úřední činnosti, totiž informace sdělené žalobcem v řízeních o jeho dalších žádostech, je takový postup plně v souladu s citovaným ustanovením. Žalobce měl kromě toho možnost se ke svým aktuálním majetkovým poměrům vyjádřit na základě výzvy ze dne 8. 1. 2021, čehož však nevyužil. Namítá-li, že nelze směřovat dvě řízení, když předmětem žádosti pod sp. zn. 10.01-000382/20 byla „placená služba“, pak sice není bez znalosti konkrétního spisu zřejmé, co tedy bylo jejím předmětem, je však jisté, že i pro účely této jiné žádosti své poměry žalované dokládal, a to už jen z toho důvodu, že žalovaná na text žádosti odkazuje. Kvalita a úplnost takového dalšího podání nemůže být k tíži žalované. Ostatně správnost použitých údajů žalobce nijak nenamítá.
29. Žalovaná pak své rozhodnutí staví na tom, že již v roce 2018 byl žalovaný schopen odkládat ze svých příjmů měsíčně částku 2 000 Kč na penzijní spoření. Činil tak navzdory tomu, že ze svého jinak průměrného příjmu splácel významnou částku na exekuci a dluh u banky. Ačkoliv výši těchto úspor v původní žádosti žalobce neuvádí, z dalších žádostí vyplynulo, že jeho úspory činí částku velmi významnou, neboť převyšují 100 000 Kč. Potud je tedy nerozhodné, kolik činily úspory v roce 2018, neboť ať by byla uspořena částka tehdy jakákoliv, je zjevné, že v dalším období došlo k významné změně poměrů. Stejně tak je tomu i se zůstatkem na běžném bankovním účtu, kdy žalobce v dalším období dle zjištění žalované dosahoval kladných výsledků. Patrně také došlo ke splacení jeho závazků, jinak si nelze vysvětlit, proč je v dalších žádostech žalobce již neuvádí. Soud jen opět připomíná, že za správnost a úplnost sdělených skutečností v řízení nese plnou odpovědnost právě účastník. Žalovaná tedy správně posoudila, že za situace, kdy již v roce 2018, tedy v rozhodném období při podání žádosti, byl žalobce schopen pravidelně měsíčně spořit částku 2 000 Kč, pak v kontextu jeho čistých měsíčních příjmů již tehdy disponoval volnými likvidními prostředky, jež mohl na úhradu právních služeb použít. Z dalších shromážděných podkladů, jež vyšly najevo v jiných řízeních, pak žalovaná správně vyhodnotila, že příjmová a majetková situace žalobce je nejen stabilizovaná, ale dokonce se i zlepšila.
30. Podle ust. § 18c odst. 9 zákona o advokacii „*změní-li se v průběhu poskytování právních služeb příjmové a majetkové poměry žadatele, je povinen tuto skutečnost bez zbytečného odkladu oznámit Komoře*“. Podle § 18c odst. 7 „*Komora určení advokáta zruší také tehdy, jestliže během poskytování právních služeb tímto advokátem v příslušné věci vyjde najevo, že se příjmové a majetkové poměry klienta změnily tak, že poskytnutí právních služeb již neodůvodňují.*“ Protože změna poměrů k lepšímu je významná z hlediska zrušení ustanovení již určeného advokáta, tím spíše k ní musí žalovaná přihlídnout, došlo-li k ní již v průběhu řízení o žádosti, jako se stalo v projednávané věci. Soud proto uzavírá, že napadené rozhodnutí je i po věcné stránce správné. Žalobci nic nebránilo na výzvu žalované doložit své příjmové i výdajové poměry tak, aby z nich mohla žalovaná vycházet.

Shodu s prvopisem potvrzuje Světlana Thierlová.

V. Závěr

31. Žalobce se svými žalobními námitkami neuspěl. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, zdejší soud podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl žalobu jako nedůvodnou.
32. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalované pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. srpna 2022

JUDr. Karla Cháberová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Světlana Thierlová.